

Sygn. akt II Cz 1624/13

POSTANOWIENIE

(...) grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Siuta (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Ciechanowicz

del. SSR Katarzyna Longa

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. L.

przy udziale Gminy D.

o zasiedzenie

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

w przedmiocie kosztów postępowania zawartych w punktach II i III

postanowienia Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt I Ns 1178/11

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 1624/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim uwzględnił w punkcie I wniosek B. L. o stwierdzenie zasiedzenia oraz ustalił, w pkt II że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie i w pkt III nakazał pobrać od wnioskodawczynie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1779,16 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania Sąd Rejonowy wskazał, że uzasadnia je treść art. 520 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, za takim rozstrzygnięciem przemawiało to, iż wnioskodawczynie nie wykazała w niniejszym postępowaniu dobrej wiary jeżeli chodzi o posiadanie spornej nieruchomości. Z tej samej przyczyny Sąd Rejonowy obciążył wnioskodawczynię nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Zażalenie na powyższe postanowienie w punkcie II i III tj. w przedmiocie kosztów postępowania złożyła wnioskodawczynie, domagając się jego zmiany poprzez zasądzenie od uczestniczki na swoją rzecz kosztów postępowania w wysokości 6 417 zł oraz obciążenie uczestniczki nieuiszczonymi kosztami sądowymi a nadto

o zasądzenie od uczestniczki na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniewego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżąca zarzuciła naruszenie:

1. naruszenie przepisów art. 520 § 2 i 3 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wobec ich niezastosowania pomimo tego, że interesy wnioskodawczynie i uczestniczki były oczywiście sprzeczne, a wnioskodawczynie wygrała sprawę ewentualnie
2. naruszenie art. 520 § 1 k.p.c. wobec obciążenia wyłącznie wnioskodawczynie kosztami postępowania sądowego w tym nieuiszczonymi kosztami biegłego.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że wygrała sprawę w całości a interesy stron były sprzeczne w związku z czym zachodziły przesłanki do zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawczynie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w postępowaniu nieprocesowym jest zasada ich ponoszenia przez każdego uczestnika. Dopuszczalne jest orzeczenie o kosztach postępowania w ten sposób, że zostaną one stosunkowo rozdzielone, albo jedna ze stron zostanie nimi obciążona (art. 520 § 2 i 3 k.p.c.) jednakże takie rozstrzygnięcie jest wyjątkiem od zasady i jego zastosowanie wymaga wykazania, że wystąpiły okoliczności je uzasadniające.

W ocenie Sądu Okręgowego w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie same różne oczekiwania uczestników co do wyniku postępowania nią nie mogą przesądzać o konieczności zastosowania treści art. 520 § 2 lub 3 k.p.c. Wyrażonej w art. 520 § 2 k.p.c. reguły stosunkowego rozdzielania kosztów postępowania lub obciążenia nimi jednego uczestnika nie można wyklądać jako obowiązku sądu bezwzględnego obciążenia uczestnika tymi kosztami zawsze, gdy stopień zainteresowania uczestników wynikiem postępowania jest różny lub występuje sprzeczność interesów. Wskazuje na to formuła przepisu „sąd może”. Potrzebę zastosowania wynikającej z powołanego przepisu reguły Sąd poddaje ocenie z uwagi na okoliczności sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., sygn. I Cz 133/11, (...) nr (...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. I Cz 150/11, LEX nr 1254658).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wnioskodawczynie domagała się stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości posiadanej w dobrej wierze. Sąd ustalił natomiast, iż nieruchomość posiadała w złej wierze. Powyższe okoliczności, na której które słuszną uwagę zwrócił Sąd pierwszej instancji, nie dawały podstaw do odstępowania od zasady wynikającej z art. 520 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.